

сентъ, и янкой не можаше да разгадай що мысли, ако не кажаше той самъ.

Облѣкло-то му бѣше отъ кѣщенъ платъ, потури улетѣ, чървенъ поясъ широко опасанъ, на кого бѣше препасанъ мишиненъ силѣлѣкъ, въ кой бѣхъ затыкнати два пищова съ кремъци и надъ тѣхъ ся бѣлѣяше бѣло-чѣрѣсенъ ножъ съ позлатены черени между кокала.

Коня му бѣше черъ, кѣто врана, и вѣрѣше рахванъ; надъ главѣ-тѣ му стѣрчахъ малки-тѣ му остри уши, кои бѣхъ исправени на горѣ кѣто стрѣли. Тѣ ся мѣрдахъ ту назадъ, ту напредъ; очи-тѣ му бѣхъ черни весели и издадени на вѣнъ кѣто ябълки; носа му тънѣкъ съ широки отворени ноздри, — това сичко-то го показваше, че е отъ добръ сой. Черна-та му грыва ся вѣяше отъ лѣвѣ-тѣ странѣ и между уши-тѣ му ся пераше черна китка отъ грывѣ-тѣ му.

На двѣ-тѣ страни на уста-та му, дѣто бѣше захапѣлъ чиличѣлѣ-тѣ юздѣ, бѣлѣяхъ ся два топа пѣна. Той вѣрѣше и прѣхкаше, като че бѣше за нѣщо разгнѣвенъ.

Сѣдло-то на кое сѣдѣше пѣтника бѣше турско; на задній кашъ висѣхъ примѣтѣлѣти мишинѣ-дисаги, а надъ тѣхъ превѣрзанъ бозавъ ямурлукъ. На предній кашъ бѣхъ укачени два кубурлуци отъ мишинѣ, въ кои ся синѣяхъ челѣ-та на два желѣзно-чѣли кубура.

Пѣтника достигна до Янтрѣ, коя течаше быстра и лѣкатушна. Като отсѣдна, поразведи коня малко и го напои на бѣло-каменный бродъ. Коня не пи много, и, догдѣ ся напѣе, два три пѣтя си издига главѣ-тѣ и глѣдаше склѣнатѣ брѣгове, кои ся зеленѣяхъ като зелено кадифе. —

„Напѣй ся Вранчо, рѣче пѣтника, и го потупа по врата, че скоро ще си почанешъ и ще ся напасешъ съ тѣлѣтъ трѣвѣ, на койъ сѣмето е донесено отъ быстрѣ-тѣ бѣрѣзѣ Янтрѣ отъ старѣ планинѣ.“